

fordi det er et udelukkende Skøn, og fordi der absolut mangler Betingelserne for, at man kan udøve det med Kendskab til de faktiske Forhold. Det er derfor et svagt Værn, men det vil ikke alene ikke forringes, men forbedres, hvis en Lov som denne bliver Resultatet. Der kan nemlig ikke være Tvivl om, at den Grænse, som sættes i § 2 for den fri Ret til at tage et forandret Navn, vil komme til at paavirke den Praksis, som bestaar ved Siden af og uden for denne Ret. Man vil kunne tage strængere Hensyn, naar man har en Liste, hvortil vedkommende kan henvises, og man kan sige til ham: Hvorfor tage det Navn, der er andre at vælge? Man kan tage et stærkere Hensyn til en Slægtsnavnsinteresse, naar man fastholder den samme Grund-sætning, som er udtalt i 2 og 3, at man ikke giver Bevilling til et Tilnavn, som ikke har været nedarvet, ikke har været hævdet, jeg kan sige, fra Alders Tid, thi der kræves to Slægtsled, førend det kan tages. Det vil paavirke den hidtilværende meget lempe- lige Praksis, idet man jo forud kan sige, at der dér er givet en Impuls til at gaa i den Retning, og den vil Praksis kunne følge, medens vi ikke have nogen Opfordring til det uden denne Lov og heller ikke vilde kunne gøre det.

Nu har man dels i det andet Ting dels ved Manifeste eller Udtalelser, der ere fremkomne i Bladene, fra Genealogisk Institut, som det synes, gjort forskellige Indvendinger mod Lovforslaget, hvilke jeg ikke kan tillægge Betydning. Den ene Indvending er den, at det ikke individualiserer nok, ikke adskiller Slægterne nok, men dertil er at bemærke, at det ere vi jo ganske afskaarne fra. Intet Menneske vil dog kunne tænke paa at indføre en Lov, som tvang Slægterne til at antage forskellige Navne. Hvem af alle de Men- nesker, som nu føre samme Navn, skulde man tage, eller skulde man tage de 99 af 100 og sige: I maa tage et andet Navn, for den og den er kommen først til at tage det Navn, I maa derfor tage et andet Navn? Saadanne Tvangsforanstalt- ninger høre jo til en rent forsvunden Pe- riode. Man kan fornuftigvis heller ikke tænke paa at gaa den anden Vej uden at gøre Indgreb i en Frihed, som jeg ikke tror, man vil finde sig i, nemlig at ude- lukke alle Navne, som i Forvejen bæres af nogen som helst. Man vilde derved ude- lukke alle almindelige Navne, alle Navne, hentede fra Beskæftigelser, fra Dyreriget, fra Planteriget, hvoraf vi have nok, som ende paa „sen“, og det vilde man da ikke

proskribere. Man vilde udelukke vedkom- mende fra at faa et saadant Navn, og det er dog en Indskrænkning i Friheden, som jeg ikke antager, man overhovedet vil finde sig i. Der er ingen anden Vej mulig med Hensyn til Individualisering end den at overlade det til Befolkningen selv og sige: Have I noget Ønske med Hensyn til at individualisere, saa brug det og tag det; vi anvise Tusinder af Navne, som I kunne tage, og ere I fornuftige, saa ville I vide inden for disse Navne ikke at kumulere et Navn paa mangfoldige Slægter. Denne Indvending har derfor, efter mit Skøn, in- tet at sige.

Den anden Indvending, at Slægters bestaaende Navneinteresser ikke sikres til- strækkelig, rammer kun et enkelt Punkt i Lovforslaget. Jeg har allerede paavist, at det ikke er Tilfældet med Punkterne 2 og 3. Jeg tager ikke Hensyn til 4 og 5, fordi de høre til en anden Betragtning- række. Men i Nr. 1 b., Nr. 2 og Nr. 3 er der taget det fyldigste Hensyn til bestaa- ende Navneinteresser, som der overhovedet kan tages. Ingen Slægt kan beklage sig over, at et hævdet Navn, som maa ske oprindelig kan have krænket for Aartier siden, beholdes af den, der har arvet det ned igennem to Slægtled, og med Hensyn til Listen er der i Lovforslaget netop ud- trykkelig givet Anvisning paa at gardere de berettigede Navneinteresser. De sag- kyndige, som maa tilkaldes, ere jo derved henviste til at udelukke af deres Liste, hvad der efter deres Skøn maa betragtes som berettiget Navneinteresse. Der er alt- saa i forstærket Grad fra de sagkyndiges Side udøvet det samme Skøn, som nu ud- øves af Justitsministeriet paa en, maa jeg sige, i den Henseende usagkyndig Maade. Men saa er der det første Punkt 1 a., det er altsaa der, at man finder, at den beret- tige Navneinteresse ikke er tilstrækkelig varetaget, idet et Stednavn, i den Forstand ikke Ejendomsnavn, men Bynavn osv., kan tages til Skade eller Krænkelse, vil man sige, for den eller dem, der først ere komne til at tage dette Navn. Jeg kan nu ikke erkende, at et Navn, som et Sam- fund bærer, det være større eller mindre, som Nationen har tildelt en vis Del af sit Land, kan tages af nogen enkelt med Paa- stand om alene at være berettiget til at bære det. Det har ikke almindelig, natu- lig Hjemmel, og det har ikke Hjemmel i den gældende Bevillingspraksis, idet man i det mindste i den sidste Snæs Aar ikke har afslaaet nogen Bevilling om Navne- forandring, naar den baseredes paa, at det